

Republika Hrvatska
Općinski sud u Bjelovaru
Stalna služba u Križevcima
I.Z. Dijankovečkog 14
48260 Križevci

Poslovni broj: P-899/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima, po sutkinji toga suda Ivani Prosenečki Kamenjak, u pravnoj stvari tužitelja Tihomira Tkalčec, Križevci, Ulica Branitelja Hrvatske 16, OIB:59719012184, zastupanog po punomoćniku Ivanu Vuković, odvjetniku u Križevcima, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB:92963223473, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija, odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, na glavnoj i javnoj raspravi održanoj 23. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja Matiji Vuković, odvjetničkog vježbenika kod Ivana Vukovića, odvjetnika u Križevcima i punomoćnika tuženika Borne Kustec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija, odvjetnicima u Zagrebu, a koja presuda je objavljena 29. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 18.D. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3212973484 zaključenog dana 11.4.2008. godine između tužitelja Tihomira Tkalčec iz Križevaca, Branitelja Hrvatske 16, OIB:59719012184, kao i korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB:92963223473, kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovoreno plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, a koji glasi „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.“

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagrebu, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Tihomiru Tkalčec iz Križevaca, Branitelja Hrvatske 16, OIB: 59719012184, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.204,64 eura (tisuću dvije stotine četiri eura i šezdeset četiri centa) zajedno sa zateznim kamatama tukućima od dana donošenja presude, odnosno od 29. svibnja 2026. pa do isplate po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na

snazi na dan 1. srpnja te godine, sukladno čl.29.st.2. i 8. ZOO-a, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je naslovnom sudu podnio tužbu u kojoj u bitnome ističe da je dana 11. travnja 2008. godine sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3212973484, na temelju kojega mu je odobren i isplaćen kredit u iznosu od 70.000,00 kuna. Ugovorom je, među ostalim, predviđeno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu uz plaćanje naknade „prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora u trenutku prijevremene otplate“ (čl. 18.D Ugovora). Dalje u tužbi ističe da je on kredit prijevremeno zatvorio dana 7. studenoga 2008., pri čemu mu je tuženik naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 169,92 EUR (1.280,29 kn). Pri navedenome tužitelj ističe da mu tuženik nikada nije uručio Odluku o Tarifi naknada niti ga je izričito upoznao s parametrima za određivanje visine te naknade, a te su odredbe sadržane isključivo u općim uvjetima poslovanja koje tužitelj nije imao mogućnost pojedinačno pregovarati niti saznati prilikom sklapanja ugovora. Dalje u tužbi ističe da odredba ugovora o naplati naknade za prijevremenu otplatu kredita nepoštena je klauzula koja unosi značajnu neravnotežu u prava i obveze ugovornih strana na štetu potrošača, jer korisnik kredita ne može unaprijed znati iznos naknade niti utjecati na njezin sadržaj, pa se takva ugovorna odredba smatra ništetnom (čl. 59. Zakon o zaštiti potrošača). Nadalje tužitelj ističe i kako Zakon o obveznim odnosima propisuje da je korisnik kredita pri prijevremenoj otplati obvezan naknaditi samo štetu koju je davaocu kredita prouzročio; budući da tuženik u konkretnom slučaju nije pretrpio nikakvu stvarnu štetu, ne postoji zakonski osnov za naplatu bilo kakve naknade (čl. 1024. Zakon o obveznim odnosima). S obzirom na navedeno, odredba članka 18.D. Ugovora o naplati naknade za prijevremenu otplatu kredita po stavu tužitelja je ništetna, te tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnost navedene ugovorne klauzule i obveže tuženika na plaćanje troškova tužitelju, a koji troškovi su mu izazvani vođenjem ovoga postupka.

2. U svome odgovoru na tužbu tuženik u bitnome predlaže sudu da se tužba odbaci zbog nepostojanja pravnog interesa, a sve obzirom da je po stajalištu tuženika isti u potpunosti neutemeljen. Pri navedenome tuženik se poziva na članak 187. ZPP-a kojim je propisano da tužbu za utvrđenje odnosno „deklaratornu tužbu“ tužiteljica može podnijeti samo ako ima konkretan i aktualan pravni interes da sud mišljenjem utvrdi postojanje ili nepostojanje prava ili pravnog odnosa pozivajući se pritom na čl. 187. ZPP-a. Pri navedenome tuženik ističe da uz to tužiteljica mora učiniti vjerojatnim da će mu prihvaćanje tužbenog zahtjeva donijeti određenu pravnu korist koju bez sudske odluke ne bi mogao ostvariti. Tuženik dalje obrazlaže da ukoliko tužitelj u tužbi takav interes ne dokaže, sud je prema članku 288. stavku 2. ZPP-a dužan odbaciti tužbu kao nedopuštenu odnosno sud donosi rješenje o odbacivanju tužbe ako ne postoji pravni interes tužiteljice za podnošenje tužbe“ (čl. 288. st. 2. ZPP). Tuženik dalje navodi kako budući da je tužitelja priznao da je naknada za obradu kredita jasno određena te u skladu s važećim propisima, te jer bi mogao zaštitu ostvariti i kondemnatornom tužbom, u konkretnom slučaju ne postoji specifičan pravni interes za deklaratornu tužbu. Stoga sud na pripremnom ročištu mora odbaciti

tužbeni zahtjev zbog nepostojanja pravnog interesa pozivajući se pritom na čl. 187. i čl. 288. ZPP-a. Tuženik ističe i svoj prigovor da tužitelj u tužbi se ne dokazuje da ima svojstvo potrošača. Pojam „potrošač“ u smislu odgovornosti za materijalne nedostatke i komercijalno jamstvo određen je kao „svaka fizička osoba koja sklapa ugovor o kupoprodaji izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti“ (Čl. 399.a, Zakon o obveznim odnosima). Bez dokazivanja da je tužitelj sklapanjem ugovora nastupio izvan okvira svoje djelatnosti, ne može se smatrati potrošačem. Tuženik prigovara i vrijednost predmeta spora pri čemu ističe da suvremena sudska praksa i zakon dopuštaju da se vrijednost predmeta spora utvrdi prema iznosu koji tužitelj stvarno potražuje, a to je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 53,73 EUR slijedom čega po stajalištu tuženika postavljanje vrijednosti predmeta spora na iznos od 1.328,00 EUR ne odgovara stvarnoj visini potraživanja. Dalje u svome odgovoru tuženik ističe da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu predmetna odredba o naknadi za obradu bila sastavljena jasnim, lako razumljivim i lako uočljivim jezikom, što isključuje njezinu ocjenu po kriteriju (ne)poštenosti. Zakon o zaštiti potrošača propisuje da se „ne ocjenjuju poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive“ (Čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača). Nadalje tuženik ističe kako niti jedna činjenica ne ukazuje da je naplaćeni iznos naknade nerazmjernan realnim troškovima usluge obrade kredita ili da je stvorena značajna neravnoteža u pravima i obvezama stranaka pri čemu ističe da je Sud Europske unije u predmetu C-621/17 potvrdio je da nedovoljno specificirane naknade ne prouzrokuju automatski neravnotežu ako su razumljive i odgovaraju stvarnim uslugama, a takav je slučaj i ovdje. Uključivanjem ovih elemenata presjek osporene tužbe bit će potpuniji i usklađen s materijalnim propisima i sudsom praksom. Sukladno svemu navedenome tuženik je predložio naslovnom sudu odbiti tužiteljicu s tužbom i tužbenim zahtjevom te ga obvezati na naknadu tuženiku nastalih troškova vođenjem ovoga postupka.

3. Radi razjašnjenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja u postupku izvođenja dokaza sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju u spisu i to tužbu (list 1-3), ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila između tužitelja i tuženika sklopljenog 11. travnja 2008. (list 5-8), potvrda o uplati naknade po kreditu (list 9), odgovor na tužbu tuženika od 5. prosinca 2025. (list 12-24), odluka o visini naknade tuženika (list 28-34), sudska praksa (list 35), podnesak punomoćnika tužitelja od 28. prosinca 2025. (list 42-46), podnesak tuženika od 23. siječnja 2026. (list 47-49), zapisnik s ročišta održanog 2. veljače 2026 (list 50-51), podnesak tužitelja od 11. veljače 2026. (list 52-55), te zapisnik s ročišta održanog 23. travnja 2026. (list 56-59).

4. U svezi s ovako provedenim dokaznim postupkom, sud je prema svojem uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP-a odlučio kao u izreci ove presude.

5. Među strankama nije sporno da su dana 11. travnja 2008. tužitelj i tuženik, sklopili Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj Ugovora:3212973484, broj kreditne partije:7104135635. Nije sporno da temeljem navedenog Ugovora o kreditu tuženik je odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu od 70.000,00 kuna. Predmetni kredit tužitelj je prijevremeno otplatio tuženiku i to 7. studenoga 2008. kada je tužitelj

naplaćena naknada za prijevremeno zatvaranje kredita, i to u iznosu od 169,92 EUR/1.280,29 kuna a sukladno čl. 18. D. spomenutoga Ugovora. Među strankama nadalje nije sporno da su odredbe predmetnoga Ugovora unaprijed pripremljen od tuženika kao tipski Ugovor.

6. Između stranaka je sporno da li je tužitelj imao utjecaj i da li je mogao pregovarati o odredbama spomenutoga ugovora. Nadalje sporno je i da li je odredba čl. 18. D Ugovora sklopljenog između tužitelja i tuženika 11. travnja 2008. nepoštena i nišetna ugovorna odredba, te da li je plaćanjem naknade za prijevremeno zatvaranje kredita došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Pored navedenoga, sporno je i da li je u tužbi tužitelj ispravno naznačio vrijednost predmeta spora, a sporno je i da li tužitelj ima pravni interes za vođenje ovoga spora. Pored svega navedenoga sporno je i da li je sporna ugovorna odredba iz članka 18. D bila tužitelju razumljiva, jasna, lako uočljiva.

7. Iz Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj Ugovora:3212973484, broj kreditne partije:7104135635, utvrđeno je da su 11. travnja 2008. tužitelj i tuženik sklopili ugovor o kreditu isključivo za kupnju motornog vozila. Iz istoga ugovora proizlazi da je temeljem navedenog Ugovora o kreditu tuženik odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu od 70.000,00 kn sukladno članku 1. predmetnoga Ugovora. Nadalje, iz istoga je utvrđeno da je točkom 18. D između istih ugovornih stranaka ugovoreno „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.“

7.1. Iz Potvrde o obavljenim transakcijama izdane od strane tuženika 7. studenoga 2008. utvrđeno je da je tužitelj tuženiku platio naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita i to u iznosu od 1.280,29 HRK.

7.2. Iz iskaza tužitelja saslušanoga na ročištu održanom u ovom postupku u bitnome istakao da je 2008. godine u poslovnici tuženika u Križevcima sklopio ugovor o kreditu za kupovinu rabljenog osobnog automobila Nissan Terrano (2001. godište). U članku 18. ugovora ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita, no ta odredba mu nije bila zasebno objašnjena niti su mu prezentirani parametri koji utječu na visinu te naknade. Tužitelj je pojasnio da je jedina mogućnost pregovaranja imala karakter odabira iznosa kredita, dok su sve ostale klauzule – uključujući rok otplate i kamatnu stopu – bile tipizirane i u potpunosti određene od strane tuženika. Na njegov upit o sadržaju članka 18. bankarska službenica je nakratko konzultirala središnjicu u Zagrebu i potom mu poručila da „ugovor stoji takav kakav jest“.

Naglasio je da je prihvaćanje te ugovorne odredbe bilo preduvjet odobrenja kredita jer mu je novac bio prijeko potreban za kupnju automobila, a bez prihvata iste odredbe ne bi uspio realizirati kupoprodaju potrebnoga mu automobila. Istaknuo je da nikada nije vidio Opće uvjete poslovanja niti Tarifu naknada tuženika, da nije znao ni o njihovom postojanju, te da mu nitko nikada nije pojasnio na koje točno radnje ili troškove se njegova obveza plaćanja naknade za prijevremenu otplatu odnosi. Tužitelj je dodatno pojasnio da u pogledu odredbe iz članka 18. D predmetnog ugovora o kreditu uopće nije imao nikakvu mogućnost pregovaranja niti utjecaja na njezin sadržaj. Službeni obrazac ugovora bio je potpuno tipiziran i sve je klauzule, pa tako i onu o naknadi za prijevremenu otplatu, utvrdio tuženik samostalno, bez mogućnosti izmjene ili brisanja pojedinih stavki. Naglasio je da je banka uvjetovala

odobrenje kredita isključivo prihvaćanjem te odredbe, iako se s njenim općim načelom nije slagao i nije mu bilo jasno na što se točno odnosi. Unatoč svojim dvojabama i neslaganju, tužitelj je odredbu na kraju prihvatio jer mu je bio prijeko potreban novčani iznos koji mu je banka stavila na raspolaganje za kupovinu osobnog automobila – bez prihvaćanja članka 18. D kredit ne bi bio odobren, a kupnja vozila ne bi bila moguća.

Sud je iskaz tužitelja prihvatio u cijelosti ocijenivši ga životnim, logičnim te uvjerljivim te potkrijepljenim ispravama sadržanim u spisu predmeta i to ponajprije ugovorom o kreditu. Uz navedeno, iskaz tužitelja u dijelu u kojem je istakao da nije imao mogućnosti pregovarati o iznosu naknade za prijevremenu otplatu kredita te da je bila određena jednostrano i postavljena od strane tuženika u smislu „uzmi ili ostavi“ jer je u tom dijelu tužitelj u cijelosti precizno opisao samu dinamiku koja je prethodila sklapanju Ugovora o kreditu kao i samu dinamiku sklapanja kao i postupanje nakon toga. Sud je kao životne i logične prihvatio navode tužitelja da je ugovor potpisa i njegove ugovorne odredbe prihvatio jer mu je nužno bio potreban novac za kupovinu osobnoga automobila koji mu je bio nužno potreban za strogo osobne potrebe i u toj nuždi je prihvatio pravila i uvjete iz Ugovora o kreditu strogo postavljene od strane tuženika iako s istima nije bio suglasan iz razloga što nije bio u potpunosti upoznat sa razlozima plaćanja te naknade za prijevremenu otplatu, njenim sadržajem ali i parametrima koji utječu na visinu te naknade. Za napomenuti je kako je tužitelj pri davanju iskaza pred sudom djelovao uvjerljivo, nije zastajao pri davanju odgovora na postavljena mu pitanja što ukazuje na zaključak da nije analizirao kakav bi odgovor bilo ispravno dati i nije prilagođavao svoj iskaz datoj situaciji.

8. Prema čl. 219. u svezi s čl. 7. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, 114/22 i 155/23 dalje: ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev i kojima pobija navode i dokaze protivnika. Ako na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice sud će zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja.

8.1. Sukladno odredbi čl.81.st.1.Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Člankom 81. st. 2. ZZP-a propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema stavku 3. istoga članka proizlazi da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe toga ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radio o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Prema stavku 4. istoga članka ZZP-a propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Sukladno odredbi čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO) činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. ZOO, činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, dok je čl. 270. st. 1. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

10. Iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da tuženik sa tužiteljem prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije pregovarao oko odredbi o plaćanju naknada i troškova – konkretno o odredbi o plaćanju naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita jer je u pitanju odredba koju ju je tuženik unaprijed formulirao u Ugovor o namjenskom kreditu i to u čl. 18. D Ugovora pa tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. To proizlazi iz samog Ugovora o kreditu, iz iskaza tužitelja pa je samim time prigovor tuženika da se o toj odredbi pregovaralo neosnovan. Naime, iz provedenih dokaza utvrđeno je da tuženik nije dokazao da bi tužitelja upoznao sa onime što čini trošak naknade za obradu kredita, tzv. naknade za prijevremenu otplatu i nije ga upoznao s razlozima zbog kojih se isti naplaćuje već je utemeljen isključivo na odluci banke kao trgovca i tužitelj na istu ne može utjecati osim ako odustane od uzimanja kredita.

11. Prema odredbi čl. 3 st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

12. Iz odredbe sadržane u čl. 18. D predmetnog ugovora utvrđeno je kako je između tuženika i tužitelja ugovoreno da: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevermene otplate.“

13. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

13.1. S obzirom da tužitelj kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom u svezi naknada i troškova kredita, sud je stajališta da je navedena odredba ugovora o kreditu u kojoj se navodi obveza tužitelja za plaćanje naknade za

prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade, ništetna ugovorna odredba. Tužitelju je kao potrošaču trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti navedenu odredbu, što sve tuženik nije učinio, a sve kako bi tužitelj mogao objektivno predvidjeti da li je to za njega tegobno iz nekog razloga i koje su posljedice koje proizlaze iz takve odredbe. Pored navedenoga, ovaj je sud stajališta da je nelogično očekivati od tužiteljice kao laika da istu odredbu i naknadu jasno razumije.

14. Pravilnom primjenom odredbe članka 81. stavka 1. i članka 84. ZZP/03 uvažavajući i odredbu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. kao i pravna shvaćanja izražena u odlukama Suda EU broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. kao i odluke broj C-621/17 od 3. listopada 2019. na koju se poziva tuženik ovaj sud utvrđuje nišetnom predmetnu odredbu ugovora jer je tom odredbom tužitelju kao potrošaču nametnuta odredba koja je protivna načelu savjesnosti i poštenja jer tuženik kao financijska institucija nije dokazao da ugovorena naknada odgovara stvarno nastalim troškovima pruženih usluga.

Uz navedeno, ovaj je sud stajališta da tuženik nije dokazao da se o toj spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, već nalazi utvrđenim da se radi o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi, da u Ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se sastoji naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita, niti je jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, da je takva ugovorna odredba uzrokovala neravnotežu obveza na štetu potrošača odnosno tužitelja iz ovoga postupka.

Iz svega navedenog sud je zaključio kako se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, obzirom da sukladno odredbama čl. 4. ZOO-a poštujući načelo savjesnosti i poštenja svi sudionici obveznih odnosa su dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana. Obzirom da je sud nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio kako je odredba čl.18. D Ugovora o kreditu od 11. travnja 2008. nepoštena i kao takva ništetna, valjalo je odlučiti kao u točki I izreke ove presude.

14.1. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao, niti je predlagao izvođenje dokaza na te okolnosti. Osim toga, iz iskaza tužitelja, čiji iskaz je sud ocijenio vjerodostojnim, proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o naknadi za prijevremenu konačnu otplatu kredita, a da zaposlenica tuženika i to osobna bankarica tužitelja na upit tužitelja što zapravo on plaća kad plaća tu naknadu, nije znala odgovoriti iz čega je za zaključiti kako ni samoj službenici banke, odnosno osobnoj bankarici tužitelja nije bilo poznato što čini strukturu te naknade i za što se konkretno ista plaća odnosno koje radnje i troškove tuženika ona pokriva.

Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Isto tako, budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da o navedenoj odredbi nije mogao pregovarati, jer mu je dan na potpis već pripremljeni ugovor, a banka – tuženik nije dokazivao da je omogućio tužitelju da pregovara o predmetnoj odredbi Ugovora o

kreditu, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

Dakle, s obzirom na to da se radi o kreditu za kupnju motornog vozila, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupio u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za prijevremenu konačnu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a što znači da je nepoštena navedena odredba čl. 18. D Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila u dijelu u kojem je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevermene otplate. Isto je utvrđeno pravilnom primjenom čl. 81. st. 1. ZZP-a, te je ista i ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod točki I izreke ove presude. Za napomenuti je da je tužitelj bio informiran o svojoj obvezi plaćanja predmetne naknade, ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade, koje usluge i troškovi u to ulaze, u kojoj visini, kao i da je tužitelj imao prije sklapanja ugovora informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o njezinoj visini i krajnjoj svrsi. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja, treba ocijeniti je li tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač prihvatio takvu ugovornu odredbu i da je bilo pojedinačnog pregovaranja, odnosno je li banka uzela u obzir zakonite interese potrošača. Kako se radilo o tipskom ugovoru, jasno je da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik vodio računa o zakonitim interesima potrošača. Čak štoviše potrošaču je stvoren određeni teret koji ga obvezuje na plaćanje te naknade. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorne naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Iz provedenog dokaznog postupka jasno proizlazi da bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor o kreditu.

15. U odnosu na prigovor tuženika o previsoko naznačenoj visini predmeta spora od strane tužitelja, ovaj sud je isti ocijenio kao neosnovan. Naime, člankom 19. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj:118/18 i 51/23), jasno je i nedvosmisleno propisano da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužiteljica naznačila u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Kako je tužitelj u tužbi od 9. studenoga 2025. kao vrijednost predmeta spora naznačio upravo iznos od 1.328,00 eura, prigovor tuženika o pogrešno naznačenoj vrijednosti predmeta spora ocijenjen je u cijelosti kao neosnovan.

15.1. Sud je ocijenio u cijelosti neosnovan prigovor tuženika da tužitelj nije dokazao pravni interes za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno deklaratorne tužbe. Naime, člankom 187. stavkom 2. ZPP-a jasno su propisane procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, pri čemu je istim jasno propisano da se tužba kojom se traži utvrđenje može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Ovaj sud je stajališta da kod tužitelja postoji pravni interes, a sve budući da iz provedenoga postupka proizlazi da je cilj tužitelja u ovom postupku donošenje presude koja na neki način pogoduje tužitelju, odnosno osigurava mu zaštitu ugroženih prava, dakle da se donese presuda kojom će se zaštititi prava ili pravni interesi tužitelja, presuda kojom tužitelj za buduće vrijeme osigurava svoja prava i interese. Uz navedeno, ovaj sud prihvaća tvrdnje tužitelja u dijelu u kojem ista navodi kako je u ovom postupku podnio tužbu kojom postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev rukovodeći se načelom ekonomičnosti postupka kao jednim od temeljnih načela građanskoga sudovanja. Naime, pravilno je shvaćanje tužitelja da će u slučaju uspjeha u ovome postupku izbjeći provođenje financijsko-knjigovodstveno vještačenje s obzirom na to da se traži isključivo utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora. Dakle, tužitelj se prilikom podnošenja tužbe vodio načelom ekonomičnosti svjestan da će u slučaju uspjeha u sporu u ovome postupku stvoriti bržu, jednostavniju i u konačnici jeftiniju mogućnost uspjeha s eventualnim kondemnatornim tužbenim zahtjevom, što ovaj sud uvažava. Uz navedeno, za napomenuti je da se sukladno članku 327. ZOO-a svaka zainteresirana osoba može pozivati na ništetnost, a na istu sud pazi po službenoj dužnosti. Uz navedeno, prema članku 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti je neograničeno odnosno ne gasi se.

15.3. U odnosu na prigovor tuženika da je sporna ugovorna odredba iz članka 18. D samoga Ugovora bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva za napomenuti je da je isti navod tuženika paušalan. Naime, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Za napomenuti je kako iz samoga članka 18. D predmetnoga Ugovora nije jasno zbog kojih je konkretno razloga ta ugovorna odredba uvrštena u predmetni ugovor, koji su razlozi koji opravdavaju njezino plaćanje, a nije vidljivo niti koje usluge i troškove tuženika ona obuhvaća. Pored navedenoga, iz same ugovorne odredbe nije razvidna niti visina te naknade, a nije vidljiva niti krajnja svrha plaćanja iste slijedom čega je i taj dio posebno uzet u obzir kod donošenja odluke u ovome postupku.

16. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl.154. st.1 i 155.ZPP-a.

17. Tužiteljici su kao nužni i opravdani troškovi dosuđeni trošak sastava tužbe od 9. studenoga 2025. u iznosu od 200,00 eur, sukladno Tbr.7. toč.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj:138/23 dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 29. prosinca 2025. u iznosu od 200,00 eur sukladno Tbr.

8.toč.1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu održanom 2. veljače 2026. u iznosu od 200,00 eur sukladno Tbr.9.toč.1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu održanom 23. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eur sukladno Tbr.9.toč.1. Tarife, te trošak pristupa ročištu za objavu i uručenje presude 29. svibnja 2026. u iznosu od 100,00 eur sukladno Tbr. 9.3. OT, uvećano za pripadajući PDV na navedene iznose u iznosu od 225,00 eur, sukladno Tbr. 46. Tarife, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eur sukladno Tar.br.1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj:37/23, dalje Uredbe) te članka 7. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj:118/18 i 51/23), te pristojba na presudu u iznosu od 53,09 eur sukladno Tar.br.2. u svezi s Tar.br.1 Uredbe, odnosno sud je tužitelju dosudio trošak u ukupnom iznosu od 1.204,64 eur sa zateznom kamatom tekućom na taj iznos od dana donošenja presude, odnosno od 29. svibnja 2026., sve sukladno čl.29. ZOO-a i sve kako je odlučeno u točkom II izreke ove presude.

17.1. Sud tužiteljici nije dosudio trošak sastava podneska od 11. veljače 2026., a sve obzirom da ovaj sud isti podnesak u smislu članka 155. ZPP-a nije bio potreban za vođenje parnice odnosno isti niti u kojem obimu nije utjecao na ishod ovoga postupka. Naime, sadržaj istoga podneska tužitelj je bio ovlašten iznijeti na ročištu održanom 23. travnja 2026., a uz navedeno, istim podneskom tužitelj se očitovao na navode sadržane u podnesku tuženika od 23. siječnja 2026., a primjerak kojega podneska je punomoćniku tužitelja dostavljen samo znanja radi, a ne i radi očitovanja slijedom čega istome ne pripada trošak sastava istoga.

Uz navedeno, sud tužitelju na ime sudske pristojbe na tužbu nije dosudio iznos od 53,09 eura kako to potražuje tužitelj u svome troškovniku već mu je na ime iste dosudio iznos od 26,55 eur, a koji iznos je tužitelj uistinu i platio sukladno članku 7. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 118/18, 51/23).

U Križevcima, 29. svibnja 2026.

Sutkinja

Ivana Prosenečki Kamenjak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može županijskom sudu izjaviti žalbu u roku od 15 dana računajući od dana primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno u tri istovjetna primjerka.

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda odnosno rješenje objavljuje sud neće dostavljati presudu odnosno rješenje, prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena.

Broj zapisa: **9-30888-be6f5**

Kontrolni broj: **063ee-4cf24-d34bf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.